

Arrest

nr. 215 537 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 6/A
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij brief van 24 januari 2017 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, als partner van een in België verblijfsgerechtigde derdelander.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen neemt op 17 augustus 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.1. Deze beslissing wordt op 18 december 2017 ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2018 een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend wordt verworpen bij arrestnr. 215 536 van 23 januari 2019.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“De mevrouw die verklaart te heten [...]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2)’ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 eerste lid, 10 van de wet: betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België.

Het feit dat betrokkene hier een partner en een zoon heeft, garandeert haar niet een verblijfsrecht en ontslaat haar niet van de verplichting aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Haar zoon is ondertussen 24 jaar oud en wordt verondersteld voor zichzelf te kunnen zorgen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalt in het arrest met nummer 1570399 d.d. 30.11.2015 het volgende aan: " Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begreemd zijn.

Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven."(diverse verwijzingen naar rechtspraak inbegrepen). Er zijn eveneens geen aanwijzingen omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene die een bevel om het grondgebied te verlaten belemmeren.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De bestreden beslissing is strijdig met art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Terzake kan worden verwezen naar de invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

" Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, %eaker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodhaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds"

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400):

"(...) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, %i/n verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, %al de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

(...)

De beleidsmarge van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting betreft of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met

waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid oom, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden. (RvS 26 mei 1998, nr. 193.522)

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs — en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- het voeren van een nauwkeurig onderzoek: de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;

- een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang;

Verzoekster is zich ervan terdege bewust dat uw Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing.

Uw Raad kan daarbij wel oordelen of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

5.

Verzoekster heeft op Belgisch grondgebied een gezinsleven met haar partner en zoon.

Dit gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM wordt door verwerende partij niet bewist, en is ook niet voor betwisting vatbaar.

Hoewel dit gezinsleven erkend wordt door verwerende partij, bevat de bestreden beslissing geen ernstige belangenafweging tussen het belang van verzoekster bij de uitoefening van dit gezinsleven het belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Verwerende partij komt niet verder dan te stellen dat "het feit dat betrokkene hier een partner en een zoon heeft, garandeert haar niet een verblijfsrecht", (sic)

Vervolgens citeert verwerende partij een fragment uit een arrest van uw Raad dd. 30 november 2015, dat hetzelfde principe huldigt.

Verder dan het formuleren van zulke gemeenplaats komt verwerende partij niet. Uiteraard geeft de aanwezigheid van een gezinsleven geen verblijfsrecht, doch zulks ontslaat verwerende partij niet van de verplichting om een belangenafweging uit te voeren tussen het belang bij de eerbiediging van het gezinsleven enerzijds en het belang bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

Deze belangenafweging is volledig afwezig, zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat zij niet beschikt over een geldig visum voor België. Verder wordt aangegeven dat het gegeven dat verzoekster alhier een partner en zoon heeft, haar geen verblijfsrecht garandeert en haar niet ontslaat van de verplichting om aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Er wordt aangegeven dat haar zoon 24 jaar oud is en er wordt verondersteld dat deze voor zichzelf kan zorgen. Verder wordt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, gesteld dat de positieve verplichtingen in het kader van artikel 8 van het EVRM begrensd zijn. Verder wordt gemotiveerd dat er geen aanwijzingen van medische problemen zijn. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

2.3. Verzoekster betwist niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag uitmaakt voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit motief

blijft derhalve overeind. Kernbetoog van verzoekster is dat geen gedegen onderzoek werd gevoerd naar artikel 8 van het EVRM en dat er in deze geen belangenafweging werd gemaakt.

2.4. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoekster en haar partner, is er geen reden om te twifelen aan een beschermenswaardig gezinsleven. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoekster en haar meerderjarige zoon, wijst de Raad erop dat in het kader van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn (cf. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit dergelijke bijkomende factoren van afhankelijkheid kunnen worden afgeleid. Zo weerlegt zij ook de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat haar 24-jarige zoon kan worden verondersteld voor zichzelf te kunnen zorgen.

2.5. Verzoekster acht de overwegingen die verweerder in de bestreden beslissing maakt in het licht van artikel 8 EVRM niet getuigen van een ernstige belangenafweging. In deze dient de Raad er evenwel op te wijzen dat op dezelfde datum als de bestreden beslissing tevens een onontvankelijkheidsbeslissing werd getroffen over de aanvraag gezinshereniging die door verzoekster werd ingediend in functie van haar partner. In voormelde beslissing werd reeds vastgesteld dat het mogelijk is voor verzoekster om zich in België te vestigen met haar partner, doch dat zij hiertoe wel de vereiste wettelijke procedure dient te volgen en in haar herkomstland een visum dient aan te vragen op basis van gezinshereniging. Hierbij werd aangegeven dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij niet tijdelijk naar Moskou kan terugkeren om aldaar het visum aan te vragen. Er wordt nog gesteld dat verzoekster de mogelijkheid en het recht heeft naar België te komen en haar partner te vervoegen, eenmaal zij heeft bewezen aan de vereiste voorwaarden te voldoen. Deze onontvankelijkheidsbeslissing, die op dezelfde datum als de bestreden beslissing werd getroffen, omvat derhalve reeds een ruimere afweging aangaande verzoeksters concrete situatie. Verzoekster toont niet aan de overwegingen in de bestreden beslissing – samen met de overwegingen die in de onontvankelijkheidsbeslissing prijken – niet zouden getuigen van een gedegen belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM.

2.6. De Raad merkt in deze bovendien nog op dat verzoekster ook geenszins aantoont dat haar belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoeksters actuele belangen bestaan er in se in om bij haar partner te blijven, dit terwijl zij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verder wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verbod inhoudt om het grondgebied opnieuw te betreden. Zoals in de onontvankelijkheidsbeslissing reeds werd gesteld staat het verzoekster vrij in haar herkomstland een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Hierbij kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan waarom er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat de organisatie van haar gezinsleven vereist dat zij op het Belgische grondgebied moet blijven.

2.7. Gelet op bovenstaande toont verzoekster in casu geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Wat betreft de in de hoofding van haar middel aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan de Raad enkel vaststellen dat elke uiteenzetting omtrent de wijze waarop deze beginselen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, ontbreekt. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk. Deze vaststelling geldt tevens voor de opgeworpen schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het enig middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA